

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2016/17. број 3.

Садржај

Домска слава.....	3
Предаја пантљика 2017.	4
Пантљике из угла организатора.....	6
О љубави, СОШИГ-у и растанцима	6
Дани Николе Тесле.....	8
Иронија (стрип)	9
Посета загребачке гимназије.....	9
Опраштање	10
Опроштајни говори	12
Спорт.....	14
Гимназијалци	16

„Гимназијалац“

лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти, школска година 2016/2017. број 3.;

Уредник: Анђела Теслић

Редакција: Ана Бали, Марија Симић, Татјана Дамњановић, Бојана Мишулић, Катарина Поповић, Алекса Јанковић, Никола Ђорђевић, Петра Јовановић, Алекса Азап, Ирина Булатовић, Алекса Туцовић и Анастасија Топаловић

Технички уредник: Зоран Меселџија

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура: Драгана Меселџија

За издавача: др Јованка Ластић, директор
Издавање је помогло Министарство за хумане ресурсе

Реч уредника

Драги моји СОШИГ-овци, дошли смо до краја нашег дружења. На самом почетку волела бих да кажем да штафету уредника предајем Ани Бали, ученици 11.а разреда. Од септембра 2017. на почетку вашег омиљеног часописа имаћете прилику да прочитате њену почетну реч.

Такође бих волела укратко да окарактерисем ове 4 године. То заправо и није могуће. Једино што могу да вам кажем, сада када се све завршило, уживајте у сваком тренутку. Не обраћајте пажњу ни на шта лоше у вашем окружењу. Разочарања оставите са стране, јер не заслужују да им се посветите поред прелепе Будимпеште и свега доброг што вас окружује. Проводите што више времена са цимеркама или цимерима и осталим друштвом које вам прија. Не замарајте мозак проблемима, јер се све да решити. И оно што је најважније, максимално се препустите чарима Будимпеште, обиђите што више културних места, кафића, ресторана и паркова. Потрошите сву енергију на уживање. Последњи број „Гимназијалца“ ове године, посветићемо успесима наших спортиста али и нашим матурантима. Надам се да ћете уживати у читању. Срећно са даљим школским обавезама!

„Да не дужим више, мислим да долазимо до краја путовања које је пре 4 године почело. За ове 4 године, будући да пуно путујемо навикли смо на растанке. Заправо ми смо навикли на краткотрајне растанке. Када одемо од куће знамо да ће брзо доћи викенд или распуст када ћемо поново доћи у загрљај топлог дома. Зато се надам да ће и ово опраштање бити само на кратко и да ћемо се ускоро наћи на истом месту у истом саставу.“

Анђела Теслић 12.6

СВЕЧАНО ПРОСЛАВЉЕНА СЛАВА СРПСКОГ ЋАЧКОГ ДОМА У БУДИМПЕШТИ

Пре годину дана Свети Ћирило и Методије званично је постала слава Српског ћачког дома у Будимпешти. Избор славе је сасвим у складу са образовним и васпитним радом нашег дома и Српске гимназије „Никола Тесла”. Слава српског дома је и „Дан словенске писмености” установљен као сећање на рад и дело солунске браће Ћирила и Методија на стварању првог словенског писма и књижевног језика. Слава и „Дан словенске писмености“ прослављени су богатим културно уметничким програмом, квизом знања из историје српског књижевног језика и фудбалском утакмицом између ученика и професора. Освећење славског колача и кољива су и ове године обавили наши свештеници о. Зоран Остојић, о. Далибор Миленковић и ђакон Зоран Живић уз присуство Вере Пејић Сутор, председнице Самоуправе Срба у Мађарској, др Јованке Ластих, директора школе, Јулијане Которчевић, управнице нашег ћачког дома, потом професора, школског и домског особља и ђака. Ове године је беседу о Ћирилу и Методију говорио вероучитељ, о. Далибор Миленковић који је истакао важност језика, вере и традиције који су темељи наше културе и историје.

Приредбу посвећену „Дану матерњег језика“ припремили су ученици деветих разреда са професоркама Бојаном Симић и Славицом Зељковић. Приредба је почела са песмом „Тебе појем” коју су отпевале Ана Бали и Елена Ембер. Следио је занимљив играказ и део историјске приче о развоју књижевног језика и писма српског народа. Подсетили смо се на значајне људе који су допринели његовом развоју и лепоти. У овој мултимедијалној приредби путем слајдова, видели смо и старе споменике писмености и културе световног и духовног карактера. Приредба је била употпуњена средњовековном музиком и песмама које је извео наш школски хор под вођством професорке Оливере Мунишић. Квиз знања из српског и народописа је водила

Бојана Симић. Деца су показала ванредно знање и освојила велики број поена. Након програма, припремљена је права српска гозба којој су се ученици посебно обрадовали. Још једном смо се уверили да је веома важно посветити пажњу оваквим догађајима, зато што нас они подсећају на све оно што је битно за опстанак Срба ван матичне земље. Ученици Српске основне школе, гимназије и колегијума „Никола Тесла”, њихови професори и директорке дома и школе имају веома важну улогу у очувања националног идентитета Срба у Мађарској.

Данашња слава је показала да смо сви били на висини задатка који пред нас поставља наша богата традиција. Прослава се завршила народним колом Моравац. Наши гости на слави биле су и представнице Удружења Бео-етно визија из Београда које се баве очувањем старих заната, између осталог везом калиграфске ћирилице и украса са старих средњовековних повеља, похвала, закона. Нису криле своје одушевљење нашем приредбом и увериле су нас да из наше школе носе врло лепе утиске.

Марија Симић, 9.ц

Предаја пантљика 2017.

Сећам се када је пре само четири године све ово изгледало јако далеко. Нико од нас није размишљао о нама као матурантима. Гледали смо генерације како одлазе и нове како долазе. Живели смо и уживали у тренутку. А онда је дошло време када смо постали најстарији у школи. Хм, да... Нико није ни слутио да ће ова година пролетети брже него претходне. Овај пут био је ред на нас да заблистамо на свечаној позорници.

Дошао је и тај дуго очекивани дан. 4. март 2017. године, у свечаној сали Бугарског културног центра у Будимпешти, одржана је свечаност поводом предаје пантљика матурантима Српске гимназије „Никола Тесла“.

Током припрема које су трајале од раних јутарњих сати, осећала се мала доза треме, а у исто време и еуфорије. Тренутак који смо сви дуго ишчекивали коначно је стигао. Са првим поздравним речима, осећај нелагодности је нестао и били смо спремни да један по један изађемо на сцену и добијемо своју пантљику.

Као и сваке године, један од најбитнијих и најсвечанијих догађаја у животима наших гимназијалаца, припрема се месецима. Ове године, ученици 11. разреда, предвођени

разредним старешинама Изабелом Данко и Вањом Прстојевић Олиф,

уложиле су много труда како би осмислили незабораван и веома емотиван програм под називом „Изгубљени-пронађени“ који никог није оставио равнодушним и који нам је свима пробудио сећања на време проведено у Будимпешти. Свака реченица, подсетила нас је на моменте од самог почетка ове авантуре. Од несигурних деветака, до великих матураната. Своје средњошколске дане провели смо као део ове заједнице, када смо заједно учили, певали, смејали се,

плакали и временом postali једна велика породица, а сада стојимо овде на самом „почетку краја“.

Након говора директорке др Јованке Ластић и представника дванаестих разреда, Реке Забош и Анђеле Теслић, после којих су се могле приметити сузе у очима публике, дошло је време да се на нама јединствен начин поздравимо. Као резултат

онога што смо претходних месеци вежбали и припремали, онога око чега смо се свађали, али и смејали, напосматрајући смо уживали у плесу. У свечаним тоалетима које су се елагантно њихале уз звуке валцера и староградских игара и живахним

корацима уз тонове модерне музике, храбро и одлучно освојили смо позорницу. Био је то последњи аплауз. Последњи поклон. Доказали смо да

је време да сами, снажним и одлучним корацима кренемо даље, али да никада нећемо заборавити оно што смо овде стекли, велико искуство и праве пријатеље.

Спремни смо за будућност, нове путеве и нове изазове, овај пут мудрији, снажнији и одлучнији.

Татјана Дамњановић, 12.6

Пантљике из угла организатора

Свечаност Предаје пантљика је истакнута као највећи догађај у току једне школске године на којој обично буду упамћене разне одевне комбинације и плесови наших матураната. Додуше, у току припрема целог програма, највећи притисак је на једанаестацима који сваке године морају бити све маштовитији и подједнако добро организовани. Овогодишњи програм „Изгубљени – пронађени” добио је изузетно позитивне критике од већине професора, родитеља и ученика.

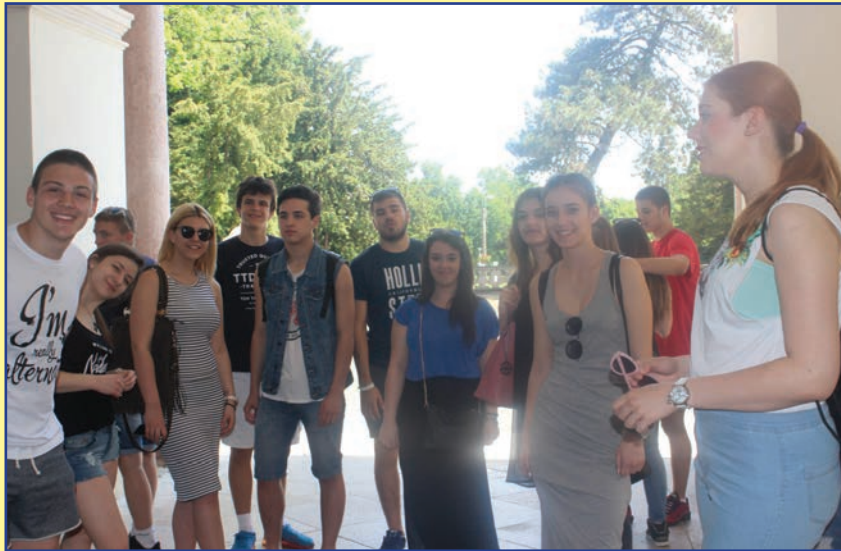
Овако хваљене пантљике уопште није било лако направити. Иза сјаја на сцени било је пуно свађа, сукоба мишљења и месеци увежбавања на пробама. Идеја је била инспирисана већ постојећом представом „Slučajevi – Lost in Serbia” Кокана Младеновића која говори о проблемима омладине у Србији. Форму смо узели из ње, али смо је адаптирали тако да се проблеми усмере више на живот ђака у српској заједници у Мађарској. Премишљали смо се до самог краја да ли је добра идеја одрадити овакву представу. Да би се урадило нешто овако оригинално и иновативно требало је имати храбрости, а из наше перспективе, програм је могао имати само два исхода: одлична реакција или апсолутно незадовољство публике. Притом, нимало олакшавајућа околност била је та што су садашњи матуранти претходне године приредили феноменалан програм за тадашњи 12. разред, стварајући додатни притисак, одговорност и жељу да ми њих испратимо ове године. Сада, када је све готово, видевши реакције матураната, неописиво ми је драго што смо одлучили да ипак задржимо ову идеју. Све свађе и труд су показали да смо способна генерација која се држи заједно, а чињеница да смо насмејали и забавили матуранте нама је потврда да се рад и труд стварно исплате.

Бојана Мишулић, 11.6

Мили моји СОШИГ-овци, кажем мили, јер мислим да тачку на нешто увек треба стављати уз „мили моји, слатки моји”. Дошло је време да се опростимо. Сви ми мислимо како године у СОШИГ-у пролазе брзином рањеног пужа. А у ствари, сада, када се осврнем око себе, схватам да су године пролетеле. Све се десило пребрзо и веровали или не, СОШИГ је једно удобно и безбрижно место. Мало бринеш шта ћеш да обучеш, мало шта ћеш с физиком и то све прође. А када прође, одједном се створиш у зверињаку са питањима: где ћу?, шта ћу? и како ћу?!

Сада кад се растајем са вама, и последњи пут пишем нешто за „Гимназијалац” пролазе ми кроз главу разне успомене. Било је ту ломова и

сломова, свађа и помирења, смеха и суза. Највише је ипак било љубави. Заволели смо се, постали као породица. Признаћете, неки људи у СОШИГ-у знају више о вама него ваши родитељи. Желим да вас подсетим да пријатеље које стекнете овде, заувек ћете имати. Немојте (као што сам ја) правити грешке и стављати било шта пре пријатељстава. Да, циљам на то како сам због глупог

хира изгубила другарицу коју много волим. Жао ми је, и ако читаш ово (а надам се да ће ти већ неко показати), знај да ћу бити ту кад будеш била спремна да ми опростиш.

Где сам оно стала? Ах да, код љубави. Кад сам већ кренула са саветима, ево да вам дам још један „паметан“: ако неког приметите у септембру, немојте чекати мај да му приђете јер, не питајте ме како знам, биће касно за било шта. Сећам се да је једне године матурант признао другарици из разреда како је заљубљен у њу још од прве године. Наравно, међу њима није било ничега, јер је било прекасно, а могло је бити...

СОШИГ, како спаја људе, тако их и раздваја. Ево, завршавамо матуру, и сада нам следи оно неизбежно „куд који МИЛИ МОЈИ“. Има нешто добро и у томе – они с којима останемо у контакту кад одемо, биће нам пријатељи заувек. Недостајаће ми културна уздизања мог СЛАВНОГ 12.6 и тренинзи с мојим златним одбојкашицама. Свашта ће још да ми недостаје, сви људи који су обележили моје четири године у Будимпешти и сва места на којима сам проводила време. Не могу, а да се не запитам ко ће уместо мене и Анастасије седети у „Лимиту“ сваки дан после школе, и ко ће наследити, бар до пола, славни 12.6. Можда СОШИГ никада више не види генерацију као нашу – 19 одличних у једном разреду, а руку на срце не зна се ко је био луђи.

Било нам је незаборавно у Будимпешти. Пробали смо све што нам је пало на памет, били смо свуда где нам се ишло, и дружили смо се као да се никад више нећемо видети, а видећемо се засигурно! Још много ФИЕСТА ћемо проћи заједно кроз живот, никад нећемо постати странци једни другима, јер је СОШИГ оно што нас спаја. Заједно смо одрасли. Сви они који кажу да овде нису ништа научили – лажу. Овде се деца уче како да постану људи, или што би наш разредни Д.Д. рекао „Учио сам их да буду нормални“. Сећам се када је разредни 1. септембра 2013. увео наше одељење у учионицу и рекао како ћемо постати најбољи и да посматра будуће интелектуалце и велике људе. Што се тиче интелектуалаца на томе још треба да радимо, али смо схватили да смо ипак постали људи, спремни за живот и за све што нам он доноси. Одлазимо из ових вољених зидина.

Хвала свим нашим професорима и васпитачима који су нас чували, мазили и пазили ове четири године, надам се да ћемо им остати у лепом сећању.

Тешко је, знате, на једном папиру сумирати четири године, не могу вам све ни открити... Углавном, знате ви и сами да колико год кукали за кућом, проводима, и слободом ван СОШИГ-а, кукаћете једном и за СОШИГ-ом, не питајте како знам ☺

*Будућим и садашњим генерацијама,
Катарина Поповић, 12.6.*

О ЉУБАВИ, СОШИГУ И РАСТАЊЦИМА...

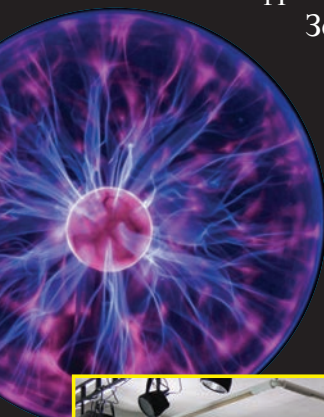

Дана 17. маја 2017. године у аули Српске школе „Никола Тесла” у Будимпешти, одржано је предавање на тему живота и рада Николе Тесле. Организатори предавања били су професори Карољ Борза, Пера Ластих и Весна Бабић Седлачек.

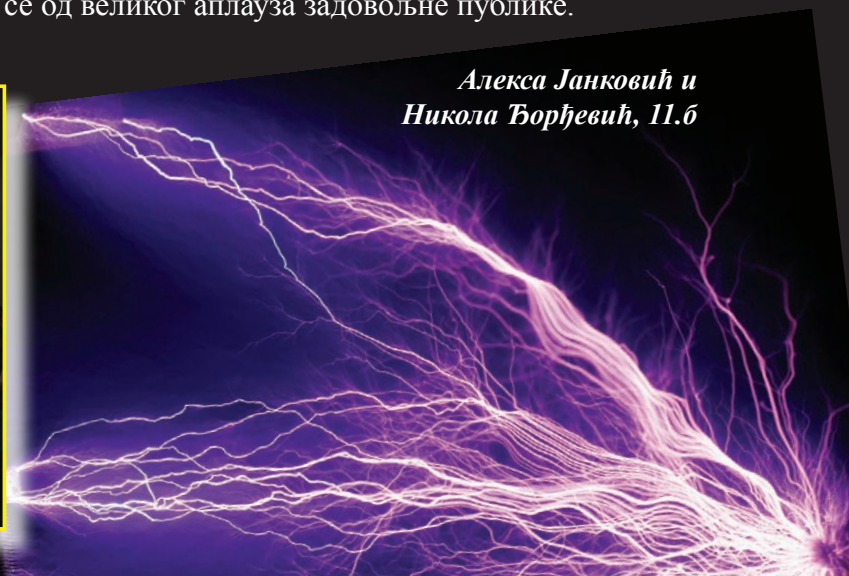
Предавање је било подељено у две групе. Прву групу ученика чинили су Данијела Ковач, Видак Андрић, Михаило Остојић, Алекса Јанковић, Ања Панић, Ведран Богешић, Клаудија Салма и Лана Ножица који су одржали презентацију на тему „Живот Николе Тесле”. Након њих уследиле су Марина Сабо и Ана Бали са темом „Тесла у Мађарској”, Петра Јовановић и Саша Голић „Тесла и проблем снабдевања човечанства енергијом; проблем одрживог развоја”, Михаило Остојић и Христина Јеремић „Теслине неостварене идеје”, Сара Матић и Сара Вигњевић „Тесла у књижевности и на филму” и Стефан Сујић и Богдан Спасојев са темом „Тесломанија; Тесла-маркетинг данас”. Презентације су представили ученицима 8. и 9. разреда.

Након кратке паузе уследила је друга група ученика Данијела Ковач, Видак Андрић, Михаило Остојић, Алекса Јанковић, Ања Панић, Ведран Богешић, Клаудија Салма и Лана Ножица са темом „Живот Николе Тесле”, Марина Сабо и Ана Бали „Тесла у Мађарској”, Сташа Мандић и Исидора Радић „Генератори наизменичне струје”, Никола Ђорђевић и Алекса Јанковић „Мотори наизменичне струје”, Наташа Балаж, Јована Дудуковић и Павле Јовановић „Тесла и високо фреквентне струје, Теслин трансформатор, Теслин осцилатор”, Габриела Варади и Зорица Бркљач „Тесла и радиотехнологија”, Милица Ђоловић и Алекса Панић „Тесла и рендгенска технологија”. Професор Драгомир Дујмов улепшао је предавање читањем одломка из свог романа „Воз савести” у којем је описао боравак Николе Тесле код свога ујака Паје Мандића у Помазу, надомак Будима.

Ученик Михаило Остојић изговарао је стихове Гетеовог „Фауста” у улози Николе Тесле из млађих дана. На крају предавања професор Пера Ластих се захвалио свим учесницима и ученицима који су били присутни на овом програму. Сала ауле орила се од великог аплауза задовољне публике.

Алекса Јанковић и Никола Ђорђевић, 11.б

Делегација Српске православне гимназије из Загреба на Тргу ружа

Ове године смо имали част да нашу гимназију посети Српска православна гимназија „Кантакузина Катарина Бранковић” из Загреба на челу са директором протојерејем-ставрофором Слободаном Лалићем. У петак 28. априла у посету нам је дошао први разред гимназије са својим професорима и српски верници из Загреба. Госте је дочекала директорка др Јованка Ластих, педагози и ученици наше гимназије.

Челнике гостију у својој канцеларији је примила директорица Ластих изражавајући своје задовољство због посете Српске православне гимназије из Загреба.

О историји Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти и о Србима у Мађарској су говориле заменице директорке школе на Тргу ружа Ксенија Сушић-Марков и Јулијана Которчевић. Са историјатом и данашњицом Српске православне гимназије из Загреба упознао нас је о. Слободан Лилић, директор те важне васпитно-образовне установе. Српска православна гимназија у Загребу „Кантакузина Катарина Бранковић” основана је 2005. године под покровитељством Српске православне Митрополије загребачко-љубљанске.

Након упознавања гимназија, гостима смо показали просторије наше школе. У фискултурној сали смо чак одиграли и једну фудбалску утакмицу.

Овај сусрет гимназија нам много значи, јер смо обе гимназије у дијаспори и морамо давати потпору једни другима. Овакви сусрети су јако добри и због нових познанстава.

На крају смо се захвалили гостима на посети и пожелели им угодан боравак у овом прелепом граду, а и они су нама захвалили на гостопримству, те су нас позвали да и ми њих посетимо у Загребу.

Алекса Азан, 9.а

Илустратор: Пе(т)ра Јовановић 11.б 😊

Опраштање у Српској гимназији „Никола Тесла”

Збогом школо наша...

Опраштање је, по свему судећи, једна од најлепших свечаности током средњошколског школовања. Овај дан сваком гимназијалцу остаје у дуготрајном сећању.

Овогодишње опраштање у Српској гимназији „Никола Тесла” приређено је 12. маја са почетком у 16 часова. Захваљујући труду 11. разреда и њихових разредних старешина Изабеле Данко и Вање Прстојевић Олиф, Српска гимназија на Тргу ружа је тог облачног поподнева замирисала свеже кошеном травом и лепим цвећем.

Уз звуке традиционалних песама „Збогом школо наша” и „Гаудеамус игитур” матуранти су, предвођени својим разредним старешинама Миланом Дујмовим и Драгомиром Дујмовим, у пратњи ученика 11. разреда обишли ходнике, бивше разреде и професорску зборницу наше гимназије.

Опраштање је приређено у сали физичког васпитања. После интонације српске и мађарске химне, окупљене су у име организатора поздравили водитељи програма Атина Мерцедес Штефанидес и Марина Сабо, ученице 11.а разреда. Оне су поздравиле све присутне, а посебно Љубомира Алексова, представника српске мањине у мађарском Парламенту и Веру Пејић Сутор, председницу Самоуправе Срба у Мађарској.

У име 11. разреда од слављеника се веома дирљивим говором опростила Бојана Мишулић. Нешто касније уследила је рецитација Петре Јовановић.

Потом су представници матураната Маја Петковић и Алекса Миловановић привезали траку на српску тробојку наше школе.

Опроштајни говор у име матураната одржале су Александра Вечић на мађарском и Анђела Теслић на српском језику. Потом је директорка др Јованка Ластих у свом кратком обраћању указала на позитивне и на неке мање лепе стране генерације 2013-2017. Говорећи о данашњим матурантима додала је и то да је највероватније управо ова генерација по много чему била специфична и јединствена. При крају беседе она је изразила наду да ће ова генерација бити успешна и после завршетка гимназије. Директорка Ластих је своје обраћање завршила пожелевши матурантима много здравља и среће у даљем животу.

Овде ваља напоменути да је од 48 ђака на крају свога школовања у 12. разреду са оценом 5.00 завршило чак 29 ученика!

Титула „Ђак проминент“ и поклон Самоуправе Срба у Мађарској припала је Катарини Рац. Диплому и сребрни ланчић је уручила Вера Пејић Сутор, председница наше земаљске самоуправе.

За ђака генерације је на основу одлуке наставничког већа проглашен Илија Грк. Директорка му је уручила сребрно перо и кожну наруквицу са сребрним накитом.

Дипломе похвале и сребрну наруквицу од директорке су добиле Анђела Теслић, Нада Краус, Река Забош, Милица Милисавић и Габријела Гал.

Дипломе са разним похвалама и сребрне минђуше примиле су Кристина Станковић, Татјана Дамњановић, Теодора Ћатић, Елена Горењак и Марија Лацков.

За 12 година школовања, за добро учење, примерно владање и ангажовање у ванчасовним активностима директорка Ластих је Алекси

Миловановићу уручила Грамату и вредан сат марке „Астрон“.

Потом је директорка дипломе похвале и поклон-књиге уручила следећим ученицима: Мирку Ђумићу, Маји Петковић, Филипу Шавији, Милени Нашпалић, Ани Цветковић, Далибору Нашпалићу, Сањи Мишљеновић, Ђурђици Зејак, Лазару Секицком, Катарини Трњаковић, Александри Томић, Милицы Јокић, Деспоту Савићу, Катарини Поповић, Алекси Туцовићу, Исидори Сладојевић, Тамари Павловић и Сави Новаковићу. Програм је завршен песмама школског хора и соло песмама наших ђака. После свечаних тренутака матуранти су у дворишту пустили балоне са папирићима на које су написали своје жеље. У зборници је потом за госте и професоре припремљена закуска.

Опроштајни говори

Не тако давно на Тргу ружа окупила се чаробна екипа. Чланови тадашњег 9.б разреда на челу са професором Драгомиром Дујмовом кренули су на четворогодишње путовање.

Сам почетак није био лак, у новој средини одвојен од породице, пријатеља и одређених навика које су стицане током 14 година. Наивни, бачени у живот у заједници, у великом граду препуштени на милост и немилост старијих већ оформљених ученика. Борили су се са носталгијом, лошом

конекцијом и дуготрајним путовањима возом. Но, сви из екипе били су у истом сосу. Ја сам се тој екипи прикључила мало касније. Дошла сам ниоткуда и неочекивано постала члан једне већ увелико оформљене заједнице. Била сам уплашена, морам признати. Помислила сам да се никада нећу уклопити у екипу. Деловали су као да су они и превише ствари заједно проживели. Међутим, прихватили су ме и више него добро. Свако је прилазио и давао ми савете, причали су ми њихова заједничка искуства и договштине. Причали су ми о путовању у Беч. Препричавали су ми како су седели сви заједно у возу на степеницама и гласно слушали српску музику као један од најбољих догађаја у њиховом животу. Смишљали су која би могла да нам буде следећа дестинација. Рецимо Братислава, па Печуј, Мишколц, а могла би и Јегра, онако уснут. Такође су нам близу били и Сегедин и Темишвар. Наравно, предвођени таквим човеком са великим „Ч“, као што је наш разредни, ништа није било неизводљиво. Одмах на почетку горепоменутог путовања напоменуо је да је са њим живот лак само је битно да будемо нормални. И заиста је било тако. Наравно за четири године дешавало се и да екипа не буде баш увек нормална, јел' да. У тим тренуцима разредни је једном фразом „FORGET IT“, веома лако решавао проблем. Већ видим како ће након читања говора да ми се обрати речима: „Молим одштету за ауторска права!“ Шалу на страну, мислим да ће се и остатак садашњег већ славног 12.б разреда сложити са мном, колико је живот овде са Човеком као што је професор Драгомир Дујмов био лакши. Знате колико је омладину тешко наговорити да посећује културна места? Е, па, видите, са нашим разредним сви жељно ишчекујемо наредно културно уздицање. Научио нас је многим животним стварима. Кроз шалу и смех свакодневно смо учили по неку нову занимљивост и тако стечено знање остаће нам ту за цео живот. Увек је био ту за нас и увек је знао да нас смири кад „пошизимо“. Вратимо се мало на ток путовања. Рецимо да је прву годину пута обележило упознавање, честа путовања као и занимљиви исходи тих путовања. Већ у другој години бачен је на тест наш тимски рад. Организовање Бруцошијаде за памћење у веома кратком року показивало је колико, у ствари, можемо бити јак колектив. То се додатно показало наредне године на свечаности Предаје патљика. То могу слободно нагласити као један од најупечатљивијих догађаја целе наше генерације. Тада су се сви показали у најбољем издању. Од командира, преко војника, до глумаца, наратора и рецитатора и наравно техничког дела. Сви су дали свој максимум тада и сматрам да је то свима једно велико искуство. Наравно, ту у трећој години занимљиви су били одласци на екскурзију, нерешени рачуни, и настанак чувене слике са Сејшела. Последња година путовања је нама у памћењу најсвежија. Матурска екскурзија која ће остати упамћена представља почетак завршнице важног поглавља у нашем животу. Након Италије, почеле су припреме матурског плеса, убрзано тражење свечаних тоалета, одабир музике и напакон добијање пантљике као обавештења да се

приближавамо завршници пута. После тога дошле су припреме за матуру и надам се да смо сви на крају добро прошли на писменом делу. Мало нас је, али смо најбољи, запамтите то!

Да не дужим више, мислим да долазимо до краја путешества која је пре 4 године почело. За ове 4 године, будући да пуно путујемо навикли смо на расанке. Заправо, ми смо навикли на краткотрајне расанке. Када одемо од куће знамо да ће брзо доћи викенд или распуст када ћемо поново доћи у загрљај топлот дома. Зато се надам да ће и ово опраштање бити краткотрајно и да ћемо се ускоро наћи на истом месту у истом саставу.

Анђела Теслић, 12.б

Не волим што ово морам назвати опраштајним говором.

Не разумем како се сад и даље не обраћам десетом,
већ дванаестом разреду.

И не мирим се са чињеницом да ћемо од понедељка ми бити
најстарија генерација у школи.

Некако ми се чини да је толико тога испало непланирано. Непланирано смо се срели овде, непланирано створили односе и донекле непланирано од овог момента настављамо даље. Тренутно нисам сигурна ни шта осећам. Можда ћу за месец дана осећати велику празнину, тугу, неиспуњеност, досаду, можда чак радост или олакшање, али не данас. Данас само осећам огромну захвалност... за толико тога.

Захвална сам вам на невероватној добродошлицы, на аутоматски понуђеној помоћи, на пријатељским саветима, пруженој руци... На недопуштању да мислимо да смо најпаметији, на свађама из којих смо излазили искуснији, на невољама у које смо заједно упадали. Хвала за суботње кафе у Гонгу и Колораду, смејање на Маргиту, и баскет и фудбал у школи.

Хвала вам и на плакању са нама у тренуцима у којима није било најлепше и на заједничком превазилажењу проблема.

За тренутке пуцања, тренутке непроналажења и тренутке летења.

Не волим што ово морам назвати опраштајним говором, јер га и не сматрам таквим.

Нека ово буде поздрав до следећег пута за људе на које ћемо увек гледати као на десетак који су били нешто старији од нас, али су увек за толико и били зрелији и паметнији... Они од којих смо увек могли, и моћи ћемо да научимо. За прелепе три године.

Матуранти, хвала вам!

Бојана Мишулић 11.б

Одбојкашице поново шампионке Мађарске

Државно првенство из одбојке одржано је у Кечкемету. Трајало је три дана, од 21-23. априла 2017. Учествовало је 20 екипа које су биле подељене у две групе. На крају су се укрстиле екипе обе групе на основу пласмана у групи. Током целог првенства биле смо максимално сконцентрисане на игру и свака од нас је дала свој

максимум. Сваку утакмицу завршиле смо позитивним резултатом. Најтежа утакмица је била у полуфиналу против екипе из Дебрецена. У финалној утакмици састале смо са екипом школе из Сарваша коју смо победиле са 3:0 у сетовима. Било је тешких тренутака, али смо успеле да их победимо. Оно што нашу екипу чини посебном је тимски дух и борбеност на терену. Током првенства када би нека екипа сазнала да

смо ми следеће с којима играју често би знале да је то крај за њих. Такође, често се од осталих тренера чуло како су Српкиње борбене на терену и ако одлуче да иду на победу не постоји ништа што би могло да их спречи. Велико ХВАЛА дугујемо и нашим навијачима који су дошли, неки чак из Србије, да би нас подржали. На додели медаља упознале смо мушку екипу која је представљала Будимпешту, момци су као и ми освојили златну медаљу,

спортским поздравом и заједничким сликама обележили смо доминацију главног града. У величанственој постави биле су: Ана Бали, Миона Вулета, Исидора Чергић, Дорис Стојилковић, Клаудиа Салма, Јелена Коњевић, Ања Панић, Настасија Гулић, Христина Јеремић, Тамара Павловић, Милица Џигурски, Марина Чолаковић, Анастасија Спасојевић и Катарина Поповић. Тренер наше златне екипе је наша Естер Лутер којој је ово била прва сезона у нашој школи. За мене и Тамару ово је била последња сезона у Теслином дресу, јер као матуранткиње напуштамо школу, и била нам је велика част да у великом стилу са двогодишњим златом и многим другим успесима напустимо тим. Лично морам да се захвалим тиму на свим лепим тренутцима које смо провеле како играјући наш омиљени спорт и освајајући бројне медаље, тако и дружећи се. Недостајаћете ми и желим вам пуно среће у наредној сезони.

Катарина Поповић, 12.6

Драматичном борбом

ДО ПОБЕДЕ

27. априла 2017. године одржано је првенство за кошаркашице у Будимпешти. Прву утакмицу смо победиле и са још више мотивације чекале следећу, финалну утакмицу против Етвеш гимназије. Игру смо започели слабије, тако да је на полувремену противничка екипа повела са чак 15 поена разлике. Клонуле смо духом и чинило се као да немамо више снаге да добијемо утакмицу.

Али као да нам је свима у истом тренутку прошло кроз свест зашто смо овде и да иза нашег тима стоје сати и сати тренинга и да ипак можемо победити. Пуном снагом смо наставиле утакмицу и убрзо изједначиле резултат. Свега неколико минута пред крај утакмице почеле смо мало по мало да прелазимо у вођство и изашле као победнице. Осећај је био невероватан. Биле смо јако поносне на себе и на свој тим, као и на школу коју представљамо. Ово је био и више него успешан завршетак такмичарске сезоне. Након доделе златних медаља и трофеја упутиле смо се ка центру града, где су наши дечаци играли турнир како би их подржали.

Све играчице ће памтити ову успешну сезону по одличној атмосфери, по честим тренинзима, бројним утакмицама и победама и по томе што је наш тренер, Немања Томашевић од сваке играчице успео да извуче максимум како бисмо чиниле тим који уме да побеђује.

Ирина Булатовић, 9.ц

Такмичење међушколског, будимпештанског првенства у кошарци је дошло у мало незгодном тренутку, непосредно после распуста па смо били опуштенији него иначе. У финалном турниру смо одиграли 4 утакмице. Заиста је било узбудљиво. Доживели смо да су ученици гимназија Пиаришта, где смо играли турнир, навијали за нас и скандирали име наше школе: „Тесла, Тесла!“. Пред финалну утакмицу нисмо били довољно загрејани, а ни сконцентрисани, па смо у првој четвртини губили са великом разликом. Ту почетну кризу смо брзо превладали. Почели смо добро да сарађујемо, ушли у наш ритам, вратила нам се концентрација и самопоуздање и без већих проблема, дошли до нове победе. Поред мене, у екипи су још два матуранта, Сава Новаковић и Далибор Нашпалић. Ми ускоро одлазимо из школе и тим ће бити подмлађен. Веома је драгоцен осећај да сте део тима, поготово кад је он успешан. Из школе носимо дивне успомене.

Веома смо захвални тренеру Дејану Младеновићу који је давао све од себе. Ми то јако ценимо. Успео је да пробуди у нама победнички дух, да нас охрабри, подржи, научи. Успели смо да створимо са њим колектив који краси рад, међусобно поштовање и пријатељство које ће нам значити за цео живот.

Алекса Туцовић, 12.б

Ја, Анастасија Топаловић, матурант Српске гимназије у Будимпешти, обраћам се Вама! И желим, нажалост, овим задњим писмом, да вам пренесем лекцију коју сам научила. Пишем Вама, који за нама остајете и Вама који за нама долазите. Не тугујте, не плачите, не мрзите, не пропуштајте! Не пропуштајте ни један минут, ни једну прилику! Не страхујте, јер постаћете роб својих страхова, а зар је живот који имате вредан ропства? Слушајте, упијајте, гледајте, учите! А, кад кажем учите, желим да Вам кажем да сте овде добили шансу да научите шта значи живети. Шетајте, идите на Трг хероја, идите на Цитаделу, Тврђаву, Дунав. Љубите, волите и не плашите се! Научите да границе не постоје, границе Ваших могућности, жеља и амбиција. Не постоје ни оне границе исцртане на географским картама, и зато немојте чежњиво гледати на места и људе које сте оставили долазећи овде. Границе су, заправо, само линије наших страхова и несигурности, а ми нисмо ни плашљиви ни несигурни. Ми смо јунаци наших родитеља, мали борци велике будућности која нас чека. Наше оружје је бритак ум, а наш штит су одлучност и истрајност. Научите да несебично делите и дајете, научите да будете ослонац и нађите ослонац, јер пријатељства која овде стекнете биће посебна, биће вечна, биће неуништива! А и ви сами, по одласку, бићете такви: неуништиви. Као каљење челика, тако изгледа наш боравак овде. Процес можда јесте дуг и мукотрпан, али зар ћемо жалити напор и зној? Никада нисам умела да Вам пишем дуге текстове. Неко ми је једном рекао да са мало речи кажем много, али признајем Вам да је то зато што увек пишем у последњи час. Признајем Вам и да ми није лако данас, када одлазим, али не жалим, јер сам живела, и не окрећем се, јер ми, СОШИГОВЦИ, немамо времена за заостајивање и окретање. Ми журимо у нове авантуре, журимо на нова места, ми од живота желимо све, а СВЕ ћемо и добити!

Анастасија Топаловић, 12.6

